

STUDIUL 12 RUGĂCIUNEA, VINDECAREA ȘI RESTAURAREA

În acest studiu vom trata mai multe subiecte, dar în special importanța rugăciunii. Iacov 5, 13 spune:

„Este vreunul printre voi în suferință? Să se roage! Este vreunul cu inimă bună? Să cânte cântări de laudă”.

Rugăciunea și cântările de laudă, două experiențe interesante. Ce importanță au acestea două în viața unui creștin? Haideți să vorbim întâi despre rugăciune. Serva Domnului spune că rugăciunea este respirația sufletului. La ce folosește respirația? La oxigenarea plămânilor; dar plămânii nu se pot umple de oxigen dacă sunt plini de aer „contaminat”. Prin urmare, în primul rând trebuie expulzat aerul „contaminat” pentru a inspira apoi aerul curat, oxigenul. O persoană care nu expulzează tot aerul „contaminat” din plămâni se îmbolnăvește. Același lucru se întâmplă și în viața spirituală. Toate experiențele triste din viață se acumulează în inimă, resentimentele, jignirile, nerecunoștința unora, violența, nedreptatea etc. Toate acestea fac o persoană să sufere, iar o inimă suferindă este ca un plămân plin de aer „contaminat”. Iacov ne îndeamnă ca atunci când suntem în suferință să ne rugăm. De ce? Pentru că prin rugăciune dăm afară acele lucruri care ne amărăsc sufletul. Scopul rugăciunii nu este acela de a-L informa pe Dumnezeu în legătură cu ceea ce ni se întâmplă. Dumnezeu este Dumnezeu și știe ce ni se întâmplă înainte de a-I spune noi. Scopul rugăciunii nu este nici acela de a-L face pe Dumnezeu să-și schimbe părerea. El știe ce este mai bine pentru noi, dar potrivit lui Iacov, scopul rugăciunii este acela de a scoate din suflet suferința. După ce petreci o oră în rugăciune, timp în care îi spui lui Dumnezeu ceea ce te frământă sau întristează, vei vedea că te vei simți mai bine. În felul acesta vei avea siguranța că Dumnezeu este adăpostul și tăria ta pe timp de suferință.

După ce vorbește despre suferință, Iacov vorbește și despre opusul acesteia, despre bucurie: *„Este vreunul cu inimă bună? Să cânte cântări de laudă”*. Cântările de laudă îți amintesc că Dumnezeu este Dumnezeu; cântările de laudă îți amintesc că tot ce ai bun în viață este datorită harului divin. Acest lucru este foarte important, pentru că dacă nu înveți să ai încredere în Dumnezeu pe timp de bucurie, cu greu o vei face pe timp de suferință. De aceea, trebuie să cânti când ești bucurios și să te rogi când ești trist.

A doua parte a studiului este un subiect care îi intrigă pe mulți. Iacov 5, 14-15 spune:

„Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii; și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, și Domnul îl va însănătoși; și, dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate”.

Acest text nu poate fi înțeles ca și cum Iacov ne-ar prezenta formula generală pentru vindecarea bolnavilor. De multe ori am luat parte la ungeri, alături de prezbiterii bisericii; ne-am rugat pentru bolnavi și i-am uns cu untdelemn. În unele cazuri, bolnavul s-a însănătoșit, în altele, nu. Nu trebuie înțeles nici că atunci când un bolnav se află pe patul morții trebuie uns pentru ca să moară în pace. Aici ar fi vorba despre ungerea de pe urmă (extrema oncțiune), iar noi, ca Biserică, nu credem în aceasta. Dar promisiunea lui Iacov este că rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav, iar Domnul îl va însănătoși și dacă a păcătuit, păcatul îi va fi iertat. Iacov vorbește în acest text despre *„rugăciunea făcută cu credință”* și în alte ocazii, despre credința adevărată, vie, autentică. Prin ce se caracterizează o persoană care are o astfel de credință? Prin faptul că viața ei are roade, ascultă și respectă Legea, își analizează propria viață și recurge la harul lui Hristos pentru a corecta acele lucruri care nu sunt după voia Lui. Așa se comportă un creștin matur, care are credință.

Atunci când bolnavul sau cei care se roagă au o astfel de credință, matură și echilibrată, Dumnezeu își poate arăta puterea și îl poate însănătoși pe cel bolnav. Serva Domnului, în cartea Divina Vindecare, pagina 208 spune:

„Promisiunea Domnului: „Își vor pune mâinile peste cei bolnavi și ei se vor însănătoși” este tot atât de demnă de încredere acum, ca și în zilele apostolilor. Ea arată privilegiul pe care-l au copiii lui Dumnezeu, iar credința noastră ar trebui să se prindă de tot ceea ce înseamnă acest lucru. Slujitorii lui Hristos sunt canalele lucrării Sale și, prin ei, El dorește să-și exercite puterea vindecătoare. Este dator

noastră să-i aducem pe cei bolnavi și suferinzi înaintea lui Dumnezeu, în brațele credinței noastre. Ar trebui să-i învățăm să creadă în marele Vindecător”.

Textul din Iacov se încheie spunând: „și, dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate”. Ce legătură are vindecarea bolnavului cu iertarea păcatelor? Să citim Iacov 5, 16:

„Mărturișiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit”.

Știința a arătat că există anumite boli psihosomatice, ceea ce vrea să spună că puterea minții este atât de mare încât poate produce boală în organism. Simțământul de vinovăție este foarte dăunător în acest sens. Cunosced cazul unei persoane care dorea să se pedepsească din cauza faptului că păcătuse. Ea spunea că nu merită iertare, ci moartea și puțin câte puțin a început să-și piardă puterea picioarelor și a brațelor până într-acolo încât era pe punctul de a rămâne în scaunul cu rotile. Isus a întâlnit într-o zi un olog care dorea să fie vindecat, dar în loc să-i spună că e vindecat, i-a spus: „păcatele îți sunt iertate”. Lumea din jur începu să se întrebe ce putere avea Isus de a ierta păcatele și atunci El le-a răspuns: „Căci ce este mai lesne? A zice: “Iertate îți sunt păcatele”, sau a zice: “Scoală-te și umblă?” Prin această întâmplare, Domnul Isus dorea să demonstreze faptul că problema principală a aceluia olog nu se afla în trupul, ci în sufletul lui. Bineînțeles, acum nu putem trage concluzia că orice bolnav este bolnav pentru că a păcătuit. Nu ar fi înțelept acest lucru. Există boli genetice, ereditare, boli cauzate de mediul în care trăim, contagioase etc. Nu numai oamenii păcătoși se îmbolnăvesc, ci și copiii lui Dumnezeu. Lazăr, spre exemplu, prietenul lui Isus, nu numai că s-a îmbolnăvit dar a și murit. Dorca, o femeie sfântă, miloasă, care trăia pentru a le sluji săracilor, nu doar s-a îmbolnăvit, ci a și murit. Prin urmare, nu putem spune că boala este neapărat consecința unui păcat personal. Dar, putem spune că de multe ori, atunci când persoana respectivă își mărturisește păcatele și se împacă cu Dumnezeu, starea sănătății ei se îmbunătățește și chiar se vindecă în totalitate.

În a patra parte a acestui studiu Iacov vorbește despre puterea rugăciunii făcute cu credință și îl menționează pe Ilie ca un exemplu de om cu credință. Versetele 17 și 18 spun următoarele:

„Ilie era un om supus aceluiași slăbiciuni ca și noi; și s-a rugat cu stăruință să nu plouă, și n-a plouat deloc în țară trei ani și șase luni. Apoi s-a rugat din nou, și cerul a dat ploaie, și pământul și-a dat rodul”.

În versiunea din care am citat apare cuvântul „slăbiciuni”, dar în original se folosește cuvântul „patimi” sau „pasiuni”, referindu-se la natura păcătoasă, la tendințele păcătoase pe care le avem și le vom avea până la a doua venire. Exemplul lui Ilie este liniștitor pentru mine și îmi dă speranță, dar trebuie să ținem cont de ceva. Iacov nu spune că Ilie era un om păcătos care nu dorea să părăsească păcatul. Nu. Tendința pe care o avem fiecare dintre noi nu este o scuză pentru a trăi în păcat, deoarece Hristos a venit să aducă harul Său care salvează și transformă. Ceea ce spune Iacov este că Ilie era un om ca și noi, care se lupta cu slăbiciunile naturii sale păcătoase, dar care învățase să treacă victorios prin ele.

Aceasta este și experiența lui Pavel, descrisă în capitolul 7 din epistola către Romani. În Pavel se dădea o luptă permanentă între dorința de a-I servi lui Dumnezeu și de a merge pe urmele Sale și natura păcătoasă. Dar Pavel a învins. La bătrânețe, în închisoarea din Roma, scriindu-i lui Timotei spunea: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința”. Nu e așa că experiența lui Pavel este plină de speranță? Și a lui Ilie este la fel. Ilie nu a ascultat întotdeauna de voia lui Dumnezeu. Țiamintești când a fugit și s-a ascuns într-o peșteră unde dorea să moară? În mod sigur, aceea nu era o acțiune inspirată de Duhul Sfânt, ci de natura sa păcătoasă. Dar, până la urmă a învins și după aceea s-a rugat cu credință să nu plouă și nu a plouat timp de trei ani și jumătate și apoi s-a rugat din nou și a plouat. Mesajul pe care Iacov vrea să ni-l transmită este că dacă Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Ilie, poate asculta și rugăciunea noastră, în ciuda faptului că ducem o luptă continuă cu natura păcătoasă pe care o avem.

În ultima parte a acestui studiu vom vorbi nu doar despre restaurarea sănătății fizice, ci și despre restaurarea spirituală, despre restaurarea sufletului. Iacov 5, 19-20 spune:

„Fraților, dacă s-a rătăcit vreunul dintre voi de la adevăr, și-l întoarce un altul, să știți că cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate”.

Lucrarea de a-i întoarce pe cei care au cunoscut Evanghelia dar s-au îndepărtat de Isus este la fel de importantă ca și aceea de a le face cunoscut adevărul celor care nu Îl cunosc încă pe Hristos. Statisticile

arată că 70% dintre persoanele care s-au îndepărtat au luat această hotărâre din cauza faptului că nu au găsit în Biserică un spirit de fraternitate creștină. Aceștia s-au simțit ca niște intruși, străini, vizitatori care după un timp au plecat. Ceea ce ar putea face Biserica pentru a-i reține pe membrii ei este să facă din fiecare un ucenic care să formeze la rândul lui ucenici. De aceea, Biserica ar trebui să se transforme într-un stup de albine, să fie receptivă, amabilă, plină de bunătate și de dragoste. Dumnezeu este dragoste, iar Biserica Sa pe acest pământ trebuie să fie caracterizată de dragoste. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă vă iubiți și voi unii pe alții” a spus Isus. Și Iacov spune: „ cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui, va mântui un suflet de la moarte”.

Ți-ar plăcea să fii un instrument în mâinile lui Dumnezeu pentru a putea întoarce pe cineva la adevăr? Creștinul adevărat, acela care trăiește în comuniune cu Hristos, care trăiește credința adevărată nu se oprește la a merge o dată pe săptămână la biserică, ci este conștient de misiunea sa de a-i ajuta pe cei din jur să meargă pe drumul salvării.

Dumnezeu să te binecuvânteze!

Traducere de Astrid Daulia T. Dinescu
[www.7adventist.com/studiu/
lectiuneazs@yahoo.com](http://www.7adventist.com/studiu/lectiuneazs@yahoo.com)